

Zpěvník

Lukáš Růžička

1. dubna 2023

1 Stanu se písničkářem

Kdysi jsem chtěl umět
na kytaru hrávat,
alespoň tak
jako Štěpán Rak.
Jen každý den cvičit,
prsty si drát,
potom jsem rychle pochopil,
že ujel vlak.

Přesto, že neumím hrát,
tak můžu na prknech stát.
Vzhůru do světél záře,
stanu se písničkářem.

Později chtěl jsem jen
krásné písňe zpívat,
pro všechny vhod,
jako Karel Gott.
Bohužel vím, že ten
tón nechytím,
a tak ze sálu marně hledám
zadní vchod.

Přesto, že neumím pět,
už nechci vrátit se zpět.
Musím do světél záře,
stanu se písničkářem.

A potom dokážu
bývalým láskám,
že pro mě točí se svět.
A že už nejsem
ten marný klučík,
co jsem jím byl tolik let.
Třeba to pochopí hned.

Život šel dál a já
chtěl jsem zas být básník,
pustit se do lyrik
jak Viktor Dyk.
Za svitu lamp
však mi kulhal i jamb
takže ukážu téhle múze
prostředník.

Přesto, že neumím psát,
lidem se ukážu rád.
Vzhůru do světél záře,
stal jsem se písničkářem.

2 Kensington Road

Na Kensington Road
já poprvé tě viděl stát,
na Kensington Road
v tobě se zhlíd.

A teď nemám klid
a nemůžu spát,
ať zkouším kamkoliv jít
všude vidím tě stát
a jako tenkrát
zase toužím tě mít
na Kensington Road.

Na Kensington Road
mně zdálo se, že sním,
na Kensington Road
přišlo to hned.
Bylo mi šestnáct let,
tobě možná víc,
mně jazyk se plet,
když jsem ti zkoušel říct,
že hlavu ztrácím
a že se snad zblázním
na Kensington Road.

Na Kensington Road
však oslovil mně kdosi hned,
na Kensington Road
prý: „Tu holku nech být!
Koukej hned po svých si jít
a už se nevracej zpět.

Ta není pro tebe.
No, to ses snad splet.
Zaplať a budeš smět
s ní třeba do nebe.“
Na Kensington Road.

Na Kensington Road
já celé týdny jenom dřel,
na Kensington Road
jsem po parcích spal.
A sotva ráno jsem vstal,
hned abych zas šel,
já každou práci jsem bral,
abych ty prachy už měl.
A když jsem vztek vybit chtěl,
tak jsem se v hospodách rval,
na Kensington Road

Na Kensington Road
teď kráčím rovnou jako král,
na Kensington Road
k tobě jdu blíž
a ty už možná víš,
co bych si přál.
Však když se otočíš
zas nevím, co ti říct mám,
hledím ti do očí
a pak zas odcházím sám
na Kensington Road

3 Milá Sally

Ty ze Sally
píšu ti z dále
email, který nevím
jak má začínat
snad takhle:

Zrzko ze Sally
včera se mi kolegové smáli
že nemám v lásce štěstí
a prý jsem marný,
že těžko znectím byt jen bábu s klestím.

Krásko ze Sally
asi potřebuju sbalit
a už se neptej
proč se bojím
přiď si pro mě
vždyť sám tu stojím.

V loňském létu
na internetu
jsem viděl tvoji adresu
na kterou mám psát svá snění.
Nač si zoufat
chci teď znovu doufat
že smutný osud můj
konečně změníš.

Milá ze Sally
jsem tvůj klient stálý
zpívám s drzostí do nebe volající,
že mám tebe.

Lásko ze Sally
co kdybychom spolu –
posnídali.

Moje Sally.

4 Liška a vrána

Jednou takhle z rána
sedí černá vrána
a v zobáku svírá
velký koláč sýra.

Shora na svět shlíží
liška se k ní blíží
vránu nahlas zdraví
a takto k ní praví:

„Hoj, ty krásný ptáčku,
přelibý zpěváčku,
zazpívej mi zase
jemným hebkým hlasem.“

Přemluvit si dala,
vrána zazpívala,
dřív než liška vzala sýr,
hradní stráž ji sřala,
vládce těžko připustí,
aby lůza žrala.

5 Fronta na vleky

Stojím frontu na vleky
achich ouha, ta je dlouhá
můžu tu být na věky.
Necítím však zděšení
na Vánoce dlouhý noce
znám já jedno řešení.

Mezi nohy zasuň lyži,
když se lyže s druhou zkříží,
tenhle závod vyhrává,
kdo lepší nervy má.
Když tě tlačí dav do rohu,
nastrč hůlku, nastav nohu,
takto spousta minut
ušetřit se dá.

Stojím frontu na vleky
achich ouha, ta je dlouhá
můžu tu být na věky.
Necítím však zděšení
na Tři krále o krok dále
znám já jedno řešení.

Lyže sundej, postup k plotu,
použij svoji těžkou botu,
tenhle závod vyhrává,
kdo lepší nervy má.
Pošlap špičky, dup na patky,
bude na tě každý krátký,
takhle spousta minut
ušetřit se dá.

Stojím frontu na vleky
achich ouha, ta je dlouhá
můžu tu být na věky.
Necítím však zděšení
na Hromnice o den více
znám já jedno řešení.

Odstrč dítě až do sítě,
dítě v síti nebolí tě,
tenhle závod vyhrává,
kdo lepší nervy má.
Nežli vyhrabe se zpátky,
zbrzdíš otce, zdržíš matky,
takhle spousta minut
ušetřit se dá.

Stojím frontu na vleky
achich ouha, ta je dlouhá
můžu tu být na věky.
Já však dobré know-how mám
na mou věru, vpřed se deru
naděju se, už jsem tam.

6 Limeriky 1

6.1 Kulinařské pokusy na vsi

Jednou prý by zkusili
jak chutnají fusilli.
Říká: “Vlasto, tyvole
dyť to só jen vrtule.”
Na hnůj to pak hodili.

6.2 Dívka z Tvrdonic

Včerejšek jsem trávil s dívkou z Tvrdonic,
napřed jsem byl tvrdý, potom nic.
Ona se mi smála,
mou odvahu vzala.
Teď už zbývá mi jen, bych se pic’.

6.3 Dalibor z Kozojed

Ve věži Dalibor z Kozojed
měl hlad, že by švába sněd,
z veliké nouze
fidlal tak dlouze
dokud mu nedali aspoň med.

6.4 Kovboj z Arizony

Jeden kovboj z Arizony
jedl jenom burizony.
Místní obvoďačka Róza
šeptá: “Avitaminóza!
Zítra budeš patizony.”

6.5 Dámičky z Dallasu

Dvě dámičky z Dallasu
dnes si vjely do vlasů.
Jedna křičí: “Mé je právo!”
Druhá na ni: “Stará krávo!”
Svlékly se až do pasu.

7 AD863

dmi C B^b
Ty dva při vědomí a zdrav

C dmi
pozval kníže Rastislav.

dmi C B^b
Bylo dobré povětrí

gmi⁷ A dmi
á dé osum, šest, a tři.

gmi⁷ C F dmi
Jdou, jdou cestou necestou.

gmi⁷ C F F^{#dim}
Jdou, jdou s Knihou knih.

gmi⁷ C F dmi
Jdou, jdou s nebem nad hlavou.

gmi⁷ A dmi
Jdou, jdou ze směru jih.

Pohanské analfabety
přinutili ohnout hřbety
jeden moudrý, druhý „in“,
Metoděj a Konstantin.

Jdou, jdou bratři ze Soluně.
Jdou, jdou přes les, přes zahradu.
Jdou, jdou při slunci i luně.
Jdou, jdou až k Velehradu.

Dojetím nám zjihly líce
při spatření hlaholice
od těch dob, a to nás těší,
jsme inteligentní Češi,
prostě inteligentní Češi,
zkrátka inteligentní Češi,
velmi inteligentní Češi,
vychytralí Češi.

8 Moje říčka

Táhne se modrá stužka v údolí
je jako šála
kdesi se ozve výkřik sokolí
bílá je skála
seběhnu dolů malou pěšinou
k tobě se na břeh posadím
a když mě někdy trochu trápí svět
můžu ti vyprávět.

Vím moje řeko, že mi rozumíš
že posloucháš, tím jsem si jistý
a všechny moje smutky,
strasti a zlé skutky,
vezmeš s sebou
a já – jsem zas čistý.

Důvěru mou, tu nikdy nezradíš
má stará známá
proudem mi vlasy lehce pohladíš
jsi jako máma
tvá tichá píseň ta mě konejší
a na vlnách mě kolébá
a když se s žádnou nemám zrovna rád
můžu ti povídat.

Vím moje řeko, že mi rozumíš
že posloucháš, tím jsem si jistý
a všechny moje touhy,
bolesti a šmouhy,
vezmeš s sebou
a já – jsem zas čistý.

Když se jen skloním nad tvou hladinou
vidím čas chvátat
už nejsem sám, teď už jsem s rodinou
má mě kdo chápat.
A přesto chodím k tobě stále dál
ačkoliv se mi děti smějí
víš, lidé smáli se mi tolikrát
chci s tebou vzpomínat.

Vím moje řeko, že mi rozumíš
že posloucháš, tím jsem si jistý
a všechny moje splíny,
přehmaty a stíny,
vezmeš s sebou
a já – jsem zas čistý.

Přichází náhle časy podzimní
v listí se skrýváš
kolik tak týdnů neboolik dní
do zimy zbývá.
A zatímco ty se ztrácíš do moří,
my lidé zavíráme víčka.
Ještě než dohoří nám svíčka
jsi moje říčka.

9 Zamilovaný chemik

Srdce mám téměř v kalhotách
a zároveň mi v krku buší.
Je to snad touha nebo strach
tak proč mi tedy rudnou uši?
Nevnímám krásu kvetoucích kalin
pokaždé zvedneš mi adrenalin.
Chci se tě stále dotýkat
a všichni už to dávno tuší.
Budeš mi pořád unikat
vždyť stud ti, holka, tolik sluší.
Já chci tě zbavit těsných džín
když ovládá mě dopamin.
Chemie lásky, tělem mi víří
říkají známí, že se mám.
S chemií lásky, jak se s ní smírím
když nejsi k mání a já jsem sám.
Zkousím ti hloupé básně psát
a jsem to já, kdo pak jim věří,
že navždy chci tě milovat,
že budeš se mnou jako v peří.
A nemyslím už na jiné
zaslepen fenylethylaminem.

Chemie lásky, tělem mi víří
říkají známí, že se mám.
S chemií lásky, jak se s ní smírím
když nejsi k mání a já jsem sám.
Jenže ty mi kazíš plány
prý obelhal mě lásky klam.
Pouštím si horkou vodu do vany
a láhev vína otvírám.
Hrajte mi písničky z mollových tónin
už opustil mě i serotónin.

10 Vražda tety na minaretu v Lednici

Chtěl jsem včera svoji tetu,
protože mi pije krev,
shodit dolů z minaretu,
leč bránila se jako lev.

Prý věž to je památeční,
a má víc než dvě stě let,
takto teta ke mně řeční,
prý jsem musel zešílet.

Jó, milá teto, proč jsi taková?
Nikdo jiný se tím stylem,
ke mně nechová.

Jó, milá teto, proč jen musíš mít,
vždycky jen poslední slovo,
k tomu, jak mám žít.

Představím si tři sta schodů,
výšku metrů šedesát,
co bych musel po obvodu,
tlustou tetku vystrkat.

Říkám si, proč kazit dílo
stavitele Hardmutha,
už se trochu připozdilo,
teta ani nedutá.

Jó, milá teto, proč jsi taková?
Nikdo jiný se tím stylem,
ke mně nechová.

Jó, milá teto, proč jen musíš mít,
vždycky jen poslední slovo,
k tomu, jak mám žít.

Usměju se, máznu medu,
teto, byl to jenom žert,
však do vína jí sypu jedu . . .
dnes v noci ji vezme čert.

11 Konkurz

Napadlo mě tak nakonec roku,
že bych se mohl věnovat rocku.
Rád bych si zahrál k poslechu, tanci
gotiku, třeba, či renesanci.

Mrknul jsem kolem, kdo to tak hrává,
která že grupa bude ta pravá.
Nesmí to býti žabaři žádní,
nejlepší zdá se ten bigbít hradní.

Šel jsem na konkurz, ztratil den celý,
kapelník hlavu (jak) tuřanské zeli.
Vytáh' jsem nástroj, prohrábl struny,
a on mi dává pokynů tuny.

Kdo chce s námi zpívat, kdo chce s námi hrát
ten se musí dívat na můj prstoklad
invenci si nežádám, vše vím nejlíp sám
a komu se to nezdá, tomu sbohem dám.

Prý že tam hrají obtížné rytmy
snad sedum osmin, za světla, v přítmi
aiolský, dórský, lydický modus
a kdo to nezná, ten pije sodu.

On prý je schopný hrát i na rohy
někomu hrozně smrděly nohy
prý kajtru držím jak prase kosti
snad nejsem dobrý pro něho dosti.

Kdo chce s nima zpívat, kdo chce s nima hrát
musí jejich písně neomylně znát
nadto ještě třeba sluch mít jako rys
kdo chce do kapely Canti Amavis.

Prý se k nim hráči po stovkách derou
nakonec praví, tak že mě berou
dívá se na mě jak vlk na krůtu
a prý mám krátkou na nácvik lhůtu.

Poctivě cvičím, dá se říct denně
bolestí kvičím jak malé štěně
a když to umím, hodím si mašli,
prý už si dávno jiného našli.

Bude s nima zpívat, bude s nima hrát
dostane se krásně na jakýkoliv hrad.
To se pozná páteř pevná jako tis
příště už se vyhnu Canti Amavis.

12 Kam jdete, ženy?

Kam kráčíš, mámo?

Teď sám tu stojím.

Tvé kroky chodbou
doznívají dál.

Odcházíš, mámo,

trochu se bojím.

Tabule s křídou –

a kdo vám o ni stál.

Ale čas jako proud

nese nás, musím plout,

snad to zas

půjde snáz.

Kam kráčíš, lásko,

a proč jdeš sama?

Sotva tě vítám

ty se loučíváš.

Odcházíš, lásko,

jsi za horama.

Poslední sbohem,

ty holko marnivá.

Ale čas jako proud

nese nás, musím plout,

snad to zas

půjde snáz.

Kam kráčíš, dcero?

Není to dávno,

co jsem tě chránil

před tmou v náručí.

Odcházíš, dítě,

snad cestou správnou.

Já nemám nárok,

když srdce poručí.

Ale čas jako proud

nese nás, musím plout,

snad to zas

půjde snáz.

Kam jdete, ženy?

Kam odcházíte?

Jaký měl záměr

kdo stvořil tento řád?

Kam jdete, ženy,

když opouštíte?

Bez ohlédnutí

nás necháváte stát.

13 Limeriky 2

13.1 Fotograf

Jeden známý fotograf
chtěl si cvaknout místní splav.
Stala se věc strašná,
spadla mu tam brašna.
Jenom vzdechl: “Tak si plav.”

13.2 Indiáni

Čejenové z Koloráda
špatně nastavili záda.
Bílí kdesi u Sand Creeku
bodnuli jim do nich dýku.
Prachsprostá to byla zrada.

13.3 Děda z Olešnice

Byl jeden děda z Horní Olešnice
huba mu jela jako tarasnice.
Když potom na chvilku nic –
v zápětí řval o to víc.
Kéž by ho radši dali do krabice.

13.4 Jan Hus

Provokatér, tenhle Hus,
dosti drzý na můj vkus.
Boháč, chudák, že jim rovno?
Na to říkám: “Leda hovno.”
Spalte ho jak papyrus.

13.5 Jazzman v baru

Vzal si jazzman do baru
svoji novou kytaru.
Tak se chlubil pololuby
až mu vymlátili zuby.
Ručně, stručně, postaru

14 Milenci s rovnátky

Dva mladí milenci u autobusu
chtěli si vyzkoušet francouzskou pusu.
Nejprv to bylo jak pohádka,
než se jim zasekla rovnátka.

Přece jsou šťastní, i když to bolí,
protože taková prý láska bývá.
Drží se za ruce uprostřed polí
a zatím se nad světem pomalu
pomalu
pomalu
pomalu stmívá.

Chtějí je uvolnit, to jsou mi věci,
hlavu si lámají nad tím ježkem v kleci.
Zkoušejí doprava, pak dolů,
hlavně, že mohou být pospolu.

Přece jsou šťastní, i když to nudí,
protože taková prý láska bývá.
Drží se za ruce a ruce je studí
a nad nimi Měsíc si ospale
ospale
ospale
ospale zívá.

Nakonec objeví ten postup pravý,
ústa se oddálí, celkem jsou zdraví.
Pole se kolem nich rozvlní.
Kolikpak zbývá jim ještě dní?

Stále jsou šťastní, i přes trochu krve,
protože taková prý láska bývá,
byť to pak nebude jak tehdy prve
kdyžs pro ni na louce nad ránem,
nad ránem,
nad ránem
korále sbíral.

15 Výběr z bobulí

Když je děcko rozmrzelé,
když ho zmáhá pláč,
nepomáhá pohlazení,
pusa ani fáč.

Když si už pak enem přeješ,
ať už nebulí,
tož mu nalej do lahvičky
výběr z bobulí.

Když ťa potká první láska,
srdce své jí dáš,
žiješ jako na obláčku
z pěsniček to znáš.
Když sa k tobě na procházce
pevně přitulí,
zachutná ti láska jako
výběr z bobulí.

Když to doma zadrhává,
když to doma dře,
starý čučí po hospodách
krev ti zlostí vře.

Když sa potom vrátí domů,
smrdí cibulí,
spolehlivě přerazí to
výběr z bobulí.

Když ťa melú mlýnské kola,
když ťa mrzí svět,
na veliké, na trápení
ťažko zapomnět.
A když cítíš, že ťa život
kopnul do kulí,
tož si na to rychlo nalej
výběr z bobulí.

A jak už sa ráno budíš,
než sa rozední,
pomalu sa přichystáváš
k cestě poslední.
A když hledíš pod oltářem
z černej škatuly,
rozlévá sa na tvú počest
výběr z bobulí.

16 Přiletěl orel

Přiletěl orel z dalekých plání
s východním větrem před rozedněním.
Přiletěl orel, tak znenadání,
a jeho křídla jsou tichá jak stín.

Přiletěl orel a střemhlav z výšky
do mého těla zařal svůj spár.
Přiletěl orel, však s úskokem lišky,
na kusy trhá mě nebeský car.

Přiletěl orel a klidně mě vraždí
a já se ptám, zda mojí vinou?
Loučím se s tebou, možná už navždy
a slunce vychází nad krajinou.
Loučím se s tebou, možná už navždy
a slunce vychází nad Ukrajinou.

17 Já se houpu

Dali mi dneska, lásko, vybrat,
abych jim prozradil,
co nosím ve své hlavě.
Že prý to vezme rychlý obrat,
když jim to nepovím,
pak řekli usměvavě.

Dali mi dneska, lásko, vybrat,
abych jim vyklopil,
co písni nosím pod čepicí.
A za to, že jsem je chtěl zahrát
a pravdu ukázat,
skončím na šibenici.

A tak se houpu
a slunko zlatě září.
Já se houpu
zvolna nad krajinou.
Už se houpu
a vítr hladí mě ve tváři.
Já se houpu
stále nad hlubinou.
Aspoň mám pěkný výhled po okolí.
Kdo by to řekl, že smrt nebolí?
Kdo by to řekl, že smrt nebolí?
Kdo by to řekl, že smrt nebolí?

Dali mi včera, lásko, příkaz,
abych jim vyprávěl,
co jsem učil děti.
A založili na to výkaz
a prý to se mnou jde
od deseti k pěti.

Prý kdybych se, lásko, držel zpátky,
moh' jsem si užívat
a mít se jako prase v žitě.
Dali mi hlavu do oprátky
a kat mi pošeptal:
"Hanba konformitě!"

A tak se houpu
a slunko zlatě září.
Já se houpu
zvolna nad krajinou.
Už se houpu
a vítr hladí mě ve tváři.
Já se houpu
stále nad hlubinou.
Aspoň mám pěkný výhled po okolí.
Kdo by to řekl, že smrt nebolí?
Kdo by to řekl, že smrt nebolí?
Kdo by to řekl, že smrt nebolí?

Vezmi si kousek toho provazu
a nos jej uvázaný na zápěstí.
Z ruky mi stáhni snubní prsten,
snad přinese ti štěstí.

A tak se houpu
a slunko zlatě září.
Já se houpu
zvolna nad krajinou.
Už se houpu
a vítr hladí mě ve tváři.
Já se houpu
stále nad hlubinou.
Aspoň mám pěkný výhled po okolí.
Kdo by to řekl, že smrt nebolí?
Kdo by to řekl, že smrt nebolí?
Kdo by to řekl, že smrt nebolí?

18 Drak pod postelí

D emi
Já mám doma pod postelí
A7 D
schovaného draka
emi7
ten mě vždycky navštěvuje
A7 D
když se večer smráká.
D G
Posadí se do ušáku
E A
z tlamy se mu kouří
G D hmi
krásné kroužky vyfukuje
emi7 A7 D
líně oči mhouří.

Povídám mu o trápeních
o nesplněných touhách.
On mi na to odpovídá,
že se nesmím rouhat.
Říká, že se přání plní,
kde se o ně žádá.
Pak se opře, zkrříží nohy,
jak to kreslí Lada.

G D
Tenhleten drak
A D
ten mi vždycky porozumí
G D
když se ten svět
emi E7 A
tak těžko dobývá.
G D
Jó, ten můj drak
F# hmi
rozveselit vážně umí
G D
létám s ním tak jak pták
A D
až do oblak.

Stýskám si, že moje žena
nevěří mým písním.
A já se je stydím zahrát
třeba i jen místním.
Usměje se spiklenecky, jak
na stranické schůzi:
„Klidně nechej ženu plkat,
hlavní jsou tvé múzy.“
Tenhleten drak

ten mi vždycky porozumí
když se ten svět
tak těžko dobývá.
Jó, ten můj drak
rozveselit vážně umí
létám s ním tak jak pták
až do oblak.

Chvíli ho jen pozoruju
unaveným zrakem.
Ptá se, jestli nelituju,
že tu sedím s drakem.
Pokouším se odpovědět
slova se mi pletou.
Už jen cítím, jak mě bere
létat nad planetou.

Tenhleten drak
ten mi vždycky porozumí
když se ten svět
tak těžko dobývá.
Jó, ten můj drak
rozveselit vážně umí
létám s ním tak jak pták
až do oblak.
Jen já vím, že můj drak
voní po švestkách.

19 La Belle Dame Sans Merci

Co trápí tě dnes, rytíři,
že ztrácíš svůj čas v blouzněních,
a rákos sklání stébła svá
i pták už ztich.

Co trápí tě dnes, rytíři,
že tvář máš bledou neštěstím,
vždyť úroda je pod střechou,
konec dlouhým žním.

Lesklé slzy na řasách,
jak bílé lístky kopretin.
I růže v tváři mění se
na pouhý stín.

Já potkal krásku na lukách
tak nádhernou jak dítě víl,
a oči měla hluboké
a já z nich pil.

Já držel jsem ji v náručí
a celý den jsem s ní jen stál,
pak zpívala mi píseň svou
a já ji znal.

Pak náramek jsem uvázal
a do vlasů jí věnec vplet.
V očích měla lásky zář
a v ústech med.

Nabídla mi sladký pel
a sváděla mě k něžným hrám
a cizí řečí povídá:
"Já tě ráda mám."

Pak najednou ji přemoh' pláč,
když mě vzala na svůj hrad.
Já směl ji líbat na víčka,
a kolébat.

Já s ní jsem ležel v peřinách
a dlouho spal, ach bohužel,
mně zdál se sen, už poslední,
co kdy jsem měl.

V něm bledých králů, princů voj
armáda snad stohlavá
volá: "La belle Dame sans merci
tě spoutává."

V tvářích měli všichni strach
v očích plál jim divný klam
a potom jsem se probudil
a byl jsem sám.

Teď stesk mě trápí, po ní jen,
a ztrácím svůj čas v blouzněních,
i rákos sklání stébła svá
i pták už ztich.

20 Limeriky 3

20.1 Lidojed

Dojetím se třeseš hned –
samou láskou by tě sněd.
Jenom ti to klidu nedá
když tu větu, dvakrát běda,
když ji řekne lidojed.

20.2 Lupič z Arkansasu

Mladý lupič z Arkansasu
šel tak v noci vybrat kasu.
Nevšimnul si kamer v koutech
už ho vede šerif v poutech
teď už bude hrát jen basu.

20.3 Kráva a psychosomatika

Povídala kráva krávě,
je jí zle po čerstvé trávě.
Energii rychle ztrácí
prý až z knihy se to vrací.
Říká druhá: “Máš to v hlavě.”

20.4 Opilec

Vypil pivo, víno, vodku,
nevšiml si potom schodku,
za okamžik pouhý,
široký a dlouhý –
hodili ho k plotku.

20.5 Básník limeriků

Chlubil se mi jeden chlápek v triku,
že vymyslí tisíc limeriků.
A pak mi slíbil v převeliké pýše,
jestliže jich tisíc nenapíše,
tak udělá za trest deset kliků.

21 Vezmi mě, táto

Vezmi mě táto do Londýna
život tam nikdy neusíná
projdeme se spolu aspoň chvíli
po Oxford Street a po Picadilly
Sherlockem můžem být na Baker Street
koupíme selfie tyče u Selfriče
dáme si polárku třeba v Hyde Parku
navštívme koutek mistrů ve Westminsteru
naberem správný směr na Trafalgar Square
pak do Toweru jsme zvaný na havrany
hrozně mě srdce svírá na hře od Shakespeara
není to žádný trik překročit poledník.

Vezmi mě táto jen do Vídně
Sachrův dort posnídáme šestkrát týdně
a potom sedmý den si zajdem spolu
do Prátru svézt se na ruském kolu.

Zdáme se malí tam u katedrály
flašiny nám hrají při Dunaji
a centrem po staru jedeme v kočáru
obrazů plné síně v Albertině.
A Mozart který láká do opery
dějiny se nám smějí u muzeí
ochutnáváme svět v Café Gloriette
a kdosi vdává dceru v Belvéděru.

Vezmi mě táto do Bratislavy
říkala máma, že se stavíš
za týden, za dva, do měsíce
jen co tě propustí z nemocnice.

Exkurze nám začíná u Martina
hudbou to žije u filharmonie
svět u nohou nám leží pod Michalskou věží
pak vem mě na hrad do barokních zahrad
Čas se pak vleče líně na Slavíně
v talíři buď můj host, pojď na Nový most
a věž gotikou sálá v Sadu Janka Kráľa
to nakonec se hodí na Děvín jet lodí.

Vezmi mě třeba jen po Brně
půjdem pomalu a opatrně
podej mi ruku, já dám ti svoji,
chytím ti kuličku na orloji.

V kašně je Voda celá od Skácela
pod Jakubem nás kosti děsí dosti
uteče dlouhá chvíle tam pod krokodýlem
dáme si do zobáku na Zelňáku.
Kometu čekám marně na hvězdárně
a mamut z kokosu je v Antroposu
je fajn, že vzpomněl sis na Ignis Brunensis
pojď rychle už se šerí nad Veverím.

Vezmi mě táto do náruče
poslechni jak mi srdce tluč
přiď za mnou prosím jak jsi slíbil
vždyť dobře víš, jak moc mi chybíš.

22 Jedu domů

Já jedu domů,
ale moje srdce svírá velká tíž,
která roste víc, čím domovu jsem blíž.
Dívám se z okna a náhle dobře vím,
že téhle váhy už se nezbavím.
Já jedu domů.

Já jedu domů,
vlak v stráni víří napadaný sníh,
a v uších slyším zas tvůj uštěpačný smích,
když mi říkáš, že jsem jak nezvaný host,
a že mě máš ... už dost.

Proč nelze vše vzít zpět?
Proč nelze vrátit čin?
Kdo bude rozumět
té sbírce našich vin,
která se načítá
do knihy stížností?
Kdo mě kdy pochopí?
Kdo mi kdy odpustí?

Já jedu domů,
a tebe nechal jsem tam samotnou,
tvůj poslední dech zvolna mizí tmou.
Ze všeho nejvíc bych teď ještě chtěl,
abych ti byl lépe rozuměl.
Já jedu domů.

Já jedu domů
a v duši nesu ten nejstarší hřích.
Na čele znak následníků Kainových
a ze svých rukou mám najednou strach,
neboť mě usvědčují, že přestoupil jsem práh.

Proč nelze vše vzít zpět?
Proč nelze vrátit čin?
Kdo bude rozumět
té sbírce našich vin,
která se načítá
do knihy stížností?
Kdo mě kdy pochopí?
Kdo mi kdy odpustí?

Já chtěl bych domů,
ale vlastně nevím, co bych jim měl říct?
Že jsem všechno zničil a nezůstalo nic.
A tak skočím do té bílé závěje,
kde se v nekonečnu protnou koleje.
Dojel jsem domů.

23 Vlasy Bereniky

Dívám se do noci hvězdnaté,
kolem projel velký vůz,
v patách jdou mu psové honící,
zkus jim, vozko, ujet, zkus.
Dávný zápas hlavou se mi přehrává
jak se ztrácíš v dálce
a jen ten příběh zůstává.

Vzpomínáš, Bereniko
jak jsem ti hladil vlasy
teď stále hledám znova
co tu dávno není.
Vzpomínám, Bereniko
a čekám, kdo mě spasí
zůstala jenom slova
rozloučení.

Stál jsem s tebou skoro bez hnutí,
když střelec šípem proťal vzduch
teď orel miluje se s labutí
a uzavřel se dávný kruh.
Velkou láskou planu jako meteor
zatím v trávě blízko
ukrývá se lstivý tvor.

Vzpomínáš, Bereniko
jak jsem ti hladil vlasy
teď stále hledám znova
co tu dávno není.

Vzpomínám, Bereniko
a čekám, kdo mě spasí
zůstala jenom slova
rozloučení.

Dělá se pokaždé nestranným,
když ti v hříchu radí had.
Slovům uvěřil jsem šeptaným
liška, že je zvyklá lhát.
Trojúhelník a nad přeponou vládne drak
v hlavách štír
a v mlhovinách slábne zrak.

Vzpomínáš, Bereniko
jak jsem ti hladil vlasy
teď stále hledám znova
co tu dávno není.
Vzpomínám, Bereniko
a čekám, kdo mě spasí
a čekám marně slova
odpuštění.

Dívám se do noci hvězdnaté,
kolem projel velký vůz,
v patách jdou mu psové honící,
zkus jim, vozko, ujet, zkus.
Dávný zápas hlavou se mi přehrává
jak se ztrácíš v dálce
a jen ten příběh zůstává.

24 Žába na prameni

Proč není v studni živá voda,
zeptej se děda Vševěda,
proč tam kde dříve rostly růže,
dnes roste jenom lebeda.
proč už v tom městě zlatá jabloň
své plody dávno nedává?
a proč lidem srdce zkameněla,
když byla dříve laskavá?

Těžko se někdy něco změní,
dokud bude sedět žába na prameni.

Proč vždycky rychle zapomene
kat, že sám býval zlodějem
a když pán slouhu bije bičem
ni šašek už se nesměje
proč jen se počestněji chová
kdejaká děvka v neglizé
a proč se vždycky najde zrádce,
co katům ruce olíže?

Těžko se někdy něco změní,
dokud bude sedět žába na prameni.

Proč někteří si stále myslí
že svět se pro ně otáčí
proč peníze si doma syslí
a ještě jim to nestačí
říkáš si, že to bude lepší,
starý převozník umírá
a pak se s překvapením díváš
jak horší vesla přebírá.

Těžko se někdy něco změní,
dokud bude sedět žába na prameni.

25 Poštovní

Mezi námi dvěma i pohledy už vážnou,
včera jsem o tobě dlouho snil,
ráno vstanu a schránku zas prázdnou mám,
i když pošťák už tu dávno byl.

Když jsem tě prvně viděl, to byl pocit, jak když letím,
šel jsem hned domů dopis psát.
A potom zpátky. Máte jen do pěti.
Ještě ho musím odeslat.

Telegramy, složenky hlava z toho šílí,
dopisy a účtenky chci být s tebou chvíli,
a tenhleten korespondák připočítej k tomu,
doručenou zásilku vezmu ti hned domů.

Stihnul jsem to přesně za pět minut dvanáct,
na okénko zaťukal.
Nad levou kapsou máš, že jmenuješ se Jana,
tak jsem ti ten dopis dal.

A ty jsi řekla: „Je v tom malá potíž.
Ten dopis nemá adresu.“
A já na to: „To je schválně, totiž,
domů ti ho sám zanesu.“

Telegramy, složenky hlava z toho šílí,
dopisy a účtenky chci být s tebou chvíli,
a tenhleten korespondák připočítej k tomu,
doručenou zásilku vezmu ti hned domů.

Pak jsem tě domů prvně doprovázel,
a potom skoro každý den.
Večer jsme spolu pluli v mléčné dráze,
tak to šlo týden za týdnem.

Jednou jsem tě zase před poštou čekal,
bylo to v pátek, co já vím,
čas rychle plynul, tak jako plyne řeka,
a ty jsi zatím byla s ním.

Rozchody a zklamání, tak to přece bývá,
stojím pořád před poštou a pomalu se stmívá.
Lidi chodí na noční a oči města svítí,
osud chystá sítě a všechny nás v nich chytí.

Mezi námi dvěma teď i pohledy vážnou,
včera jsem večer dlouho pil,
ráno vstanu a v hlavě vzduchoprázdno
mám . . .

26 U řeky Moravy

Na starém hradišti
u řeky Moravy
viděl jsem zvečera
přilétat husy.
Už jako malý kluk
vzal jsem si do hlavy;
proč vždycky na podzim
odlétnou musí?

Teď už jsem dospělý
a měl bych leccos znát.
Třeba to o husách,
že mají to v genech.
A jak jsme na tom my?
Sbohem je napořád!
Naše dva rybníčky
jsou opuštěné.

27 Černobíle

Jsme vedle sebe, téměř se dotýkáme,
a za ta léta už se tak nějak známe,
za jeden provaz, my stále táhnem spolu,
to podle nálady, buď zvesela či v mollu.

V období dešťů si slzy otíráme,
vždycky nás mrzí, když jen se pohádáme,
spolu se smějem a dál se máme rádi,
nejhezčí chvíle jsou, když nám to dobře ladí.

Ptáme se znova a zase, milá Jano,
kdy položíš si své ruce na piáno,
černá a bílá, my stále máme víru,
ona a já — klávesy na klavíru.

28 Zambezi

Zkoušela sis na mě svoje triky,
já jsem jel radši do Afriky
a ty doma hniješ si na mezi
a já se plavím po Zambezi.

K vodopádu je to jednu míli.
Jak jsou milí, vážení,
ti krokodýli zelení.
K vodopádu je to jen půl míle.
Zaberte, hej rup, hoši,
ať nás nechytí ti rozzuření hroši.

Když jsem doma sušil černé bezy,
nevědělas, co v tom vězí,
a já teď s těma všema penězi
mírím rovnou na Zambezi.

Na brigádě jsem sušil černý bez,
na pravé straně je les,
nalevo holky nahoře bez.
Plavu si v řece oddaně,
je to lepší než doma ve vaně.
Hlavně, že tu nejsou piraně.

Když pojedete do Afriky,
nezapomeňte na papriky.
Já mám totiž svoji tezi,
že nejlíp chutná na Zambezi.

I když se sítí přikryji,
komáři krev mi vypijí.
Je to stejné jako doma na Dyji.
K vodopádu je to jen čtvrt míle,
blíží se velmi nebezpečná chvíle,
a to tak rychle, až to ani není milé.

Vracíme se domu vítězně,
všecno se nám líbí bezmezně.
Bezmezně je bez všech mezí,
tak krásně je na Zambezi.